

ΛΟΓΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἔθες Πατησίων ἀριθ. 9.
 συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 νομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
 εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον,(συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
 ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη,(συνέχ.)
 Ἰουλίου Κλαρτζῆ: ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ, ἰσπανικὸν διήγημα. (συνέχεια).

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῶ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, ὅτι ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης προσεχούσης Ἰανουαρίου τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορημάτων προωρισμένου νὰ παραγάγῃ μεγίστην καὶ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν παρὰ τῆ Ἑλληνικῇ κοινῇ, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ συγγραφέως τῆς ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΥ, Οὐέλκην Κόλλινς.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἡ Λευκοφόρος, περιττόν εἶνε νὰ εἰπωμέν τι περὶ τοῦ συγγραφέως. Σημειούμεθα μόνον, ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἔργον πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἐκδοθὲν ἀνάγεται εἰς ἰδιαιτέρον ὅλως κύκλον μυθιστορημάτων καταδεικνύον ἅπασι τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ συγγραφέως, ὅστις μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον καταπληκτικὰ ποσὰ ἐκέρδισεν ἐξ αὐτοῦ, ἐνεκεν τῆς μοναδικῆς διαδόσεώς του, πανταχοῦ ὅπου ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα λαλεῖται, ἀλλὰ καὶ κατετάχθη εἰς τοὺς πρώτους τῆς πατρίδος αὐτοῦ μυθιστοριογράφους. Ἰνὰ δώσωμεν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τῆς **Νεκρᾶς Ζώσης** ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐξεδίδετο ταυτοχρόνως ἐν δυσὶ περιόδοις ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν δέκα ἐφημερίαις τῆς Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ Καναδᾶ, ὅτι μετεφράσθη εἰς πάσας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ὅτι Ἰνδικῇ ἐφημερίᾳ τῆς Καλκούτης τὴν ἑδηδοσίευσεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἰνδῶν ἐν ἐπιφυλλίδι, καὶ ὅτι δεινὸς συνήθη μεταξὺ τῶν Ἀγγλῶν ἱατρῶν ἁγίων, ὡς πρὸς τὸ περιεργάτατον φυσιολογικὸν φαινόμενον, ἐφ' οὗ ἐρεῖδεται ἡ ὅλη διήγησις καὶ δι' ἣν ἐδόθη ὁ ἀληθέστατος τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἄν τέλος ἡ Λευκοφόρος ἔτρεψε καὶ συνεκίνησεν, ἡ **Νεκρὰ Ζῶσα** θὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν διδάγμα ὑπερνωθῶπου ἀφοσιώσεως, ἀνεπίκτου γενναϊότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων. Παρὰ τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν θὰ διεγερθῇ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν ἡ φρίκη, ὁ οἶκτος, ὁ ἔλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαϊκωπηρεῖσι δράμασι. Παρὰ τὰ ἰσχυρὰ ὅμως ταῦτα αἰσθήματα, θὰ λάβωσι καὶ ὠραῖα διδάγματα ὑψίστης, ἀρίστης καὶ θείας τοῦ καθήκοντος ἐπιτελέσεως. Τοῦτο δ' ἰδίως ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀεὶ ποτε ἐπέδιωξε.

Τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον ἐφιλοτέχνησεν ἐν καλλίστῃ ἐκ τοῦ Ἀγγλικῆς πρωτοτύπου μεταφράσει εἰδικῶς διὰ τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, ὁ γνωστός ἐν τῇ φιλολογικῇ κόσμῳ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

— Λοιπόν, ἀγαπητέ Μαλεζῶ, εἰς τὰς προσταγὰς σου . . . Ἐπιθυμοῦμαι νὰ εἰσεέλθωμεν ;

— Κύριε μαρκήσιε, μετὰ χαρᾶς, διότι ἔχω νὰ σὰς ὑποβάλω μερικὸς λογαριασμούς, κύριε μαρκήσιε . . . Καὶ πιστεύω ὅτι ἀπαιτεῖται προσοχὴ μεγάλη . . .

— Πᾶμε εἰς τὸ γραφεῖόν μου, εἶπεν ὁ κύριος Κλαίρεφόν . . . Θὰ σου δείξω τὸ σχέδιον τοῦ νέου κλιβάνου μου, Μαλεζῶ . . . Νὰ ἰδῆς πόσον εἶν' εὐκολωτάτη ἡ ἐφαρμογὴ του . . . Ὅλη ἡ δυσκολία εἶνε νὰ ἐπινοήσῃ τις, καὶ ἔπειτα τὰ ἄλλα δὲν εἶνε τίποτε. Ἡ ἐπινοία δὲν εἶνε τίποτε, καὶ ὅπως εἶνε τὸ πᾶν, θείτσα Ἰσαβέλλα, ἡ ἐπινοία.

— Καλὰ, καλὰ, ἀδελφέ μου, διὰ σὲ εἴμφορεῖ ἡ *περία* νὰ μὴν εἶνε τίποτε, διότι δὲν τὴν ἐδοκίμασες ἀκόμα . . .

Ἐπειτα δὲ ἐλθοῦσα πλησίον τοῦ συμ-

βολαιογράφου, ὅστις ἠκολούθει τὸν μαρκήσιον μεταβαίνοντα εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἠρώτησεν αὐτόν:

— Εἶνε σπουδαῖον πολὺ, Μαλεζῶ ; καὶ ἡ βαρεῖα φωνὴ τῆς ἔτρεψε. Πολὺν καιρὸν ἔχομεν νὰ σε ἰδοῦμεν, καὶ τώρα διὰ νὰ ἔλθῃς μόνος σου, θὰ εἶπῃ ὅτι θὰ εἶνε τίποτε *περισπούδαστον*.

Ὁ συμβολαιογράφος κατένευσεν, ὡς ἂν ἔλεγε ναί, οἱ ὀφθαλμοὶ του περιεστράφησαν μετ' ἀγωνίας ὀπισθεν τῶν ὑάλων τῶν διόπτρων του, καὶ ἐξήπλωσε τὰς χεῖράς του λίαν καταβεβλημένος . . .

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐφρικίασεν.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἦτο συνηθισμένη εἰς τὰς διαμαρτυρίας, ἅς ἐκόμιζεν εἰς τὸν εὐγενῆ πελάτην του. Ὅσακις ὁ Μαλεζῶ ἐνεφανίζετο εἰς τὸν πύργον Κλαίρεφόν, ἡ πατρικὴ περιουσία ἐμειοῦτο κατὰ τινὰ στρέμματα γῆς ἢ γωνίας τινὰς τοῦ δάσους. Σήμερον ἅπαντα ἦσαν ἐνυπόθηκα, καὶ αἱ κατέρεον κτήσεις βαρυνόμεναι ὑπὸ τὸ βάρος ληγουσῶν προθεσμιῶν.

Μικρὸν τι βάρος ἂν προσετίθετο ἔτι, τὰ πάντα θὰ ἐξωλοθρεύοντο τελείως.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴ τον κάμῃς πλέον ἄλλες εὐκολίες, εἶπεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα. Μὲ τὴν καινούργια πάλιν *περία* του, θὰ σου ζητήσῃ χρήματα . . . Κάμε τὸν κουφόν. Βάλε τὸ χέρι σου εἰς τὴν καρδιά σου, Μαλεζῶ. Ὁ Ὀνώριος ἐκατήντησε πρόβατον ἀπὸ *λαλός*, καὶ Ἄσωτος υἱός . . . Ὡ! καὶ νὰ ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὰς *περίας* του ! εὐθὺς θὰ ἐσφάζαμεν τὸν μόσχον τὸν *ζηλευτόν*.

— Ἐσυχάσατε, δεσποινίς, ἔχω ἀφάσιν νὰ μείνω ἀκράνδαντος, δεσποινίς, καὶ θὰ το ἰδῆτε, δεσποινίς.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐβάδισε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, ὁπόθεν διὰ στενῆς κλίμακος ἀνέβαινον εἰς τὰ δωμάτια του. Διερχόμενος δὲ μακρὸν διάδρομον ἐσύριζεν μέλος τι κυνηγετικόν. Διῆλθε πρὸ τοῦ ἀπεράντου μαγειρείου, οὗ ἡ θεὰ ἀνεμίμησεν «περκασιμένα μεγαλεῖα» καὶ ἐνῶ γραῖα μαγειρίσσα παρεσκύαζε λιτότατα φαγητὰ τῶν τεσσάρων κατοίκων τοῦ πύργου. Ἐχαίρετисε φιλικῶς τὴν γραῖαν καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀναβῇ τὴν κλίμακα. Ἀλλὰ ἐστάθη ἀκούσας καγγασμούς διακοπτομένους ὑπὸ δούπου ὑποκόφου καὶ τακτικοῦ.

Οἱ καγγασμοὶ ἠκούοντο ἐκ τινος θύρας ἡμικλείστου, ἐξ ἧς ἐφαίνετο τὸ κιγκλιδοφρακτὸν παράθυρον τοῦ δωματίου : Ἐπὶ τῶν κιγκλίδων ἐστηρίζετο ἔξωθεν ὁ Ῥοῦσσος πλησίον δὲ τοῦ παραθύρου ἐσιδέρωνεν ἡ Τριανταφυλλιά, ἡ κόρη τοῦ Τρεχανέμη, τὴν ὁποίαν ὁ βλακώδης βοσκὸς ἐβλεπε μετὰ κτηνώδους ἀπληστίας.

— Μωρὲ τί μοῦτρα εἶν' αὐτὰ, καίμενε Ῥοῦσσο ; Τί ρούχα εἶν' αὐτὰ τὰ κουρέλια που φορεῖς ; Δὲν κυττάζεις τὰ χάλια σου, δὲν κυττάζεις τὴν κακομοιρῆ σου, μόνον θέλεις καὶ ἐργολαβίες ;

Ὁ βοσκὸς ἐγρύλλισεν ὡς χοῖρος, οἱ μικροσκοπικοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν καὶ ἐσπινθηροβόλησαν καὶ ἐφαίνετο προσπαθῶν νὰ ἀρθρώσῃ φράσιν τινὰ.

Τέλος μετὰ πολλὰ κατώρθωσε νὰ τραυλίσῃ :

— *Μεγάβιο* ἦ τὸ παρηγόδι ! . .

— Ἄ ! κούτακά μου ! Μεθαύριο εἰς τὸ πανηγύρι ; Πᾶ νὰ πῆ πως ἔχεις σχέδια μεγάλα. Μεθαύριο εἰς τὸ πανηγύρι θὰ φορέσῃς τὰ καλά σου τὰ ρούχα ; Ἄ, νὰ σε ἰδῶ. Ἄν εἶσαι παστρικός καὶ συγυρισμένος, θὰ χορέψω, καίμενε μου, μαζί σου.

Ἐχάρη χαρὰν μεγάλην ὁ δύσμοιρος βλάξ, καὶ κατελήφθη ὑπὸ γέλωτος σπασμαδικοῦ.

— Ἐλα, κούτακά μου, πήγαινε δουλειὰ σου καὶ σε περιμένουν τὰ προβατάρια σου. Πήγαινε μὴ τύχη καὶ σε προφθάσουν ἐδῶ καὶ θὰ πάθῃς, κακόμοιρέ μου, τῶν παθῶν σου τὸν τάραχον. Πήγαινε . . .

Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς, ὁ Ῥοβέρτος ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἐμφανίζεται.

Ὁ βοσκὸς φοβηθεὶς ἐσύριξε συριγμὸν ὀξύτατον, καὶ ἀνορθωθείς ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου ὠθούμενος, ἀφήκε τὰς χεῖράς του δι' ὧν ἐκράτει τὰς κιγκλίδας καὶ ἐπήδεσε κάτω. Ἐξηφανίσθη δὲ δραματικῶς πρὸς τοὺς στάβλους τοῦ πύργου.

— Σὲ συνέλαβα μὲ τὸν ἐραστή σου, κυρὰ Τριανταφυλλιά εἶπε γελῶν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς σανίδος τοῦ σιδηρώματος. Ἀλλὰ δὲν σε συγχαίρω διότι περιποιεῖσαι τὸ ἀσχημότερον κοπέλλι τοῦ πύργου.

— Σὲ παρακαλῶ, κύριε Ῥοβέρτε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἀκκιζομένη, ἐκατάλαβα ὅτι ἔχετε ὄρεξιν πάλιν !

— Ὁχι, Τριανταφυλλιά μου. Ἦκουσα τοὺς καγγασμούς σου καὶ ἐμβῆκα νὰ σε ἰδῶ . . .

— Τί νὰ με ἰδῆτε ; Καὶ τί ἐνδιαφέρεσθε σεῖς διὰ τὴν κόρην, ἐν ᾧ τὸν πατέρα τῆς τὸν κατατρέχετε ; Τί του ἐκάματε πάλιν τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου γεροτρεχανέμη ;

Ὁ νέος συνωφρῶθη καὶ εἶπε :

— Σὲ παρακαλῶ ἐγὼ καὶ ἡ σκούφια μου, μὴ μού το ἀναφέρῃς τὸ ὄνομα αὐτουνοῦ τοῦ γεροκατεργάρη . . .

— Καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μου μιλήτε, ἀφ' οὗ μου βασανίζετε τὸν πατέρα μου, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά καὶ αἱ παρειαί τῆς ἔγιναν καταπόρφυροι.

— Ἐλα δὲ καὶ σύ, Τριανταφυλλίτσα μου, μὴ θυμῶνης, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος ἐρχόμενος πλησίον τῆς κόρης καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρά τῆς.

Καὶ ὁ μὲν νέος ἐθώπευε τὸν τρυφερόν καὶ εὐτραφῆ βραχίονά τῆς, ἐκείνη δὲ νεύουσα κάτω τοὺς ὀφθαλμούς ἐμόρφαζε μὲν δυσχεραίνουσα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῶν χειλέων τῆς ὑπεφαίνετο ἐλαφρὸν μειδίαμα . Ἀλλ' αἴφνης στρέφουσα τὸ βλέμμα ἡμερον καὶ γλυκύτατον πρὸς τὸν νέον εἶπε μετὰ φωνῆς θωπευτικῆς :

— Τί καλὰ σου θὰ διωρθῶνοντο τὰ πράγματα, ἂν πεῖς ἠθέλατε, κύριε Ῥοβέρτε. Ὁ πατέρας ἔχει μανίαν νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ δάσος καὶ χάνεται διὰ τὸ κυνηγῆναι . . . Πᾶρτέ τον λοιπὸν δασοφύλακα . . . Καὶ

τότε τούς λαγούς σας δὲν θά τους πειρά-
ζω, ἀφ' οὐ μάλιστα θά ἔχω τόσα κουνέ-
λια νά τρώγῃ χωρὶς νά σας ζημιώω...
Νά μας δώσετε καὶ τὸ σπιτάκι τοῦ δά-
σους, νά καθίσω καὶ ἐγὼ μαζί με τὸν
πατέρα, καὶ νά ἔρχωμαι ἐδῶ με τὴν ἡ-
μέραν νά δουλεύω. Τί χαρὰ μου ἂν μας
κάμετε αὐτὴν τὴν χάριν, πόσον θά χαρῶ!

Ὁ Ῥοβέρτος ἐπλησίασε τὰ χεῖλη τοῦ
εἰς τὴν παρειάν της!

Ἡ Τριανταφυλλιά δὲν ἀντέτεινε πολὺ.

Ὁ δὲ νέος εἶπε :

— Εἶσαι κουτή, καὶ μένη Τριανταφυλ-
λιά μου! ἂν ἤθελες σὺ ὅλα θά ἐδιωρθώ-
νοντο, ἂν ἐπειθες τὸν παλιόγερο τὸν Τρε-
γανέμη νά ἡσυχάσῃ καὶ νά συμμαζευθῇ.
Καλὲ τί κάθεσαι καὶ μου λές, Τριαντα-
φυλλιά; ὁ πατέρας σου νά μου φυλάξῃ
τὸ κυνηγί μου, αὐτὸς που ἔχει συντρο-
φιὰ με τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς λωποδύ-
τας; Δὲν εἶνε ἄλλη θεραπεία παρὰ νά
τον χῶσω 'ς τὴν φυλακὴν, καὶ θά εἶνε
καλὸ 'δικό σου, διότι δὲν θά σου τρώγῃ
τὰ χρήματά σου.

— Ἔτσι τὸ λοιπόν, κύριε Ῥοβέρτε ;
εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἐξωργισμένη καὶ
βιαίως ἀποκκρυνομένη ἀπὸ τοῦ νέου.
Νά μου κάμετε τὴν χάριν νά μὴ με πλη-
σιάσετε πλέον. Μάλιστα θά τα εἰπῶ
ὅλα τῆς κυρίας Ἀντωνίας... Ἄ, μὰ δά!

— Εὐγε, μικρούλα μου, τί κορίτσι τί-
μιο μὰ τὸ ναί! εἶπε φαιδρῶς ὁ Ῥοβέρ-
τος. . . Κύτταξέ τον ἐκεῖ κάτω πῶς σε
κυττάζει ὁ κοκκινόμαλλης ἐραστής σου.

Καὶ ὄντως ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν ἐπλανᾶ-
το ὁ Ῥοῦσσο, κατατρυχόμενος ὑπὸ πε-
ριεργίας ἄμα καὶ ζηλοτυπίας καὶ κατα-
σκοπεύων τοὺς δύο νέους. Ἀλλὰ ὡς εἶδεν
ὅτι τον ἀνεκάλυψαν, εὐθύς ἐστράφη καὶ
ἐξῆλθε τρίζων τὴν μάστιγάν του, ὅπως
ἐσυνήθιζε νὰ διασκεδάζῃ ὅταν εἶχεν ὄρεξιν.

— Ὁ Ῥοῦσσο, κύριε Ῥοβέρτε εἶνε
πτωχὸ παλληκάρι καὶ δὲν εἶνε ἄξιο νά
κάμῃ τὸ παραμικρὸ κακὸ καὶ ἐγὼ πολὺ
τον συμπάθω τὸν τσαμένο! Ἦτροπή σας,
κύριε Ῥοβέρτε, νά τον περιπαίζετε. Αὐτόν
τον ἐσυμμάζωξε ὁ πατέρας σας, ὁ ἅγιος
ἐκεῖνος ἄνθρωπος καὶ ἀνατραφῆκαμε μα-
ζί! μαζί ἐπαίζαμε μικρὰ παιδάκια! μα-
κάρι σὰν καὶ αὐτὸν νά ἦσαν καὶ ἄλλοι.

— Ἐλα, ἔλα, Τριανταφυλλίτσα μου,
μὴ μου ἀγριεύης, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος λαμ-
βάνων διὰ τῶν δακτύλων τοῦ τὸ ἡλιο-
καῆς ὠτίον τῆς νεάνιδος καὶ ἔλκων αὐτὸ
ἐλαφρὰ. . . Θά προσπαθήσωμὲν νά γίνῃ
κάτι τι πρὸς χάριν σου, νά τα συμβιβᾶ-
σωμεν.

Τὸ πρόσωπον τῆς θεραπαινίδος ἔλαμ-
ψεν ὑπὸ εὐφροσύνης, τὰ χεῖλη της ἐμει-
δίασαν καὶ ἀκοντίζουσα πρὸς τὸν νέον
βλέμμα γλυκύτατον, εἶπε μετὰ αἰμύλης
ἑρωτοτροπίας :

— ὦ, κύριε Ῥοβέρτε, πόσον εἶσθε κα-
λὸς ὅταν θέλετε!

— ὦρα καλή, κύριε Ῥομπέρτε, καλῶς
τα φτειάνετε, ἠκούσθη ἔξωθεν φωνὴ γνω-
στή.

Οἱ δύο νέοι ἐστράφησαν πρὸς τὸ παρά-

θυρον καὶ εἶδον τὸν Μαθητὴν προβάλλοντα
τὸ ἐρυθρὸν καὶ μειδιῶν πρόσωπόν του διὰ
τῶν κιγκλιδίων τοῦ παραθύρου.

Ὁ Ῥοβέρτος ἰδὼν αἰφνιδίως τὸν ὄχλη-
ρὸν τοῦτον ἄνθρωπον, εἶπε πρὸς αὐτὸν
ἀποτόμως :

— Τί θέλεις ἐδῶ, κύριε Μαθητή ;

— Μὲ συμπάθειο, κύριε Ῥομπέρτε, ἔρ-
χωμαι γιὰ καλὸ σας. Ἐκεῖ που ἐκύτταζα
τὰ δένδρα 'ς τὸ δάσος ἦρα μίαν φωλιά
γεμάτην μικρούλικα γεράκια, καὶ ἦλλα χέρι
χέρι νά σας δώσω τὴν καλὴν εἰδησιν.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπεν ὁ Ῥοβέρ-
τος πρακύνόμενος. Στάσου μίαν στιγμὴν νά
πάρω τὸ ὄπλον μου καὶ ἔφθασα.

— Μὴ λησμονήσετε τὴν ὑπόσχεσίν σας
κύριε Ῥοβέρτε, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά,
τοποθετοῦσα τὰ σίδηρα θορυβωδῶς ἐπὶ
τῆς ἐστίας.

— Βλέπομεν! εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Μαθητὴν προσέ-
θηκε :

— Περιμένε με μίαν στιγμὴν.

Καὶ ἐλαφρὸς ἐλαφρὸς ἀνέβη τὴν κλί-
μακα.

— Καὶ τί σου ὑπεσχέθη, Τριανταφυλ-
λούλα, ἠρώτησεν ὁ ξυλέμπορος στηρίζων
ἐπὶ τοῦ παραθύρου τὰς δασείας χεῖράς
του. Μὴ σου ἔδωκε τὸ λόγο του νά σε
στεφανωθῇ;

— Ἄχ! Πόσα ξέρει τὸ πετσί σου, γε-
ρομάστορα! εἶπεν ἡ εὐμορφος θεραπαινίς.
Νά τον ὁ κύριος Μαλεζῶ, τρέχα βῶτα τον
ἂν του παρήγγειλε τὸ προικοσύμφωνον!

Ὁ συμβολαιογράφος διήρξατο τὴν αὐ-
λὴν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μαρκησίου.

Καὶ ὁ μὲν κύριος Κλαϊρεφὸν ἐλάλει ζωη-
ρῶς ὁ δὲ Μαλεζῶ ἤκουεν αὐτὸν κύπτων
ἐλαφρὰ καὶ ἔχων ἀπόφραξιν νά ἀκούῃ μὲν
προθύμως πάντας τοὺς λόγους τοῦ μαρ-
κησίου περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν προτά-
σεών του, ἀλλ' οὐδεμίαν ὀριστικὴν ἀπάν-
τησιν νά δώσῃ.

Ὁ γηραιὸς ἐφευρέτης, διάπυρον ἔχων
τὴν κεφαλήν, τὰς χειρονομίας πολλὰς καὶ
βιαίας, ἐξηκολούθει λέγων, καὶ οὐδόλως
προσέχων εἰς τὴν ἡκίστα παρορητικὴν
στάσιν τοῦ συμβολαιογράφου.

— Μάλιστα ἀγαπητέ μου, ἔλεγεν ὁ
μαρκησίου, μάλιστα με πενήτηντα χιλι-
άδας φράγκων θά λάβω ὅλα τὰ ἀναγκαῖα
διπλώματα καὶ θά εἰμπορέσω νά κοινολο-
γήσω τὴν ἐφευρέσιν μου, νά διαδώσω τοὺς
κλιθάνους μου καὶ νά κερδήσω κέρδη ἄ-
πειρα... Ἀκούεις, Μαλεζῶ ;

— Ἀκούω, κύριε μαρκησίου, καὶ κα-
ταλαμβάνω... κύριε μαρκησίου. Τὸ πρᾶγ-
μα εἶνε ἀπλούστατον καὶ σαφέστατον,
κύριε μαρκησίου. Ἀλλὰ ποῦ θά τας εὐ-
ρετε αὐτὰς τὰς πενήτηντα χιλιάδας
φράγκων, ἀφ' οὗ ἂν δὲν πληρώσετε, κύ-
ριε μαρκησίου, ἑκατὸν ἐξήκοντα τρεῖς χι-
λιάδας τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, κινδυ-
νεύετε, κύριε μαρκησίου καὶ νά ἐξωσθῆτε
καὶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα, κύριε μαρκησίου. . .

— Τί εἶπες ; ποῦ θά τα λάβω ; . .

— Τὰ λάβω ἀπὸ σέ, φίλε μου. Δὲν θά με
ἀδικήσῃς διὰ τὸσον εὐτελεῆς ποσόν. . . διὰ
πενήντα χιλιάδας φράγκων! Καὶ ὅμως

ἐξ αὐτῶν κρέματαί τὸ πᾶν. . . Ἐλα, δά-
νεισέ μου τα! . . .

— Δὲν ἔχω ἰδικά μου χρήματα, κύριε
μαρκησίου. ὡς πρὸς δὲ τὰ χρήματα τῶν
πελατῶν μου καὶ ἡ λεπτότης, κύριε μαρ-
κησίου, καὶ ὁ νόμος μ' ἀπαγορεύει νά τα
διαθέσω. . . Πιστεύσατέ με, κύριε μαρκη-
σίου, παραιτήσατε ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν
ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων σας, καὶ, κύριε
μαρκησίου, καταβάλετε πᾶσαν τὴν προ-
σπάθειάν σας διὰ νά ἐξέλθῃτε τῆς δεινῆς
θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε. . . Εἶνε
δεινὴ, κύριε μαρκησίου, δεινοτάτη.

— Ἄ! θά ἐξέλθω, σοῦ δίδω τὸν λόγον
μου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θά το κατορθώσω
διὰ τῶν οικονομιῶν. . . Ἡ ἐφευρέσις μου
θά μάς σώσῃ ὅλους. . . Μοῦ χρειάζονται
πενήντα χιλιάδες φράγκων. . . ἐπὶ δευ-
τέρᾳ ὑποθήκῃ. . . ἔ ;

— Δὲν θά τα εὔρετε, κύριε μαρκησίου.
Δὲν ἔχετε πλέον πίστωσιν εἰς τὸν τόπον
ἐδῶ, καὶ ἂν δὲν ἐμεσολάβουν ἐγὼ, πρὸ
πολλοῦ δὲν θά εὐρίσκετε πλέον λεπτόν,
κύριε μαρκησίου. . .

— Καλά! εἶπεν ὁ μαρκησίου, ἀπόψε
περιμένω τὸν μέλλοντα γαμβρόν μου. . .
καὶ θά ζητήσω ἀπ' αὐτόν. . . αὐτὸς θά με
νοήσῃ. . .

Ὁ Μαλεζῶ ἐφάνη ἐνδοιαζὼν πως, ἔ-
πειτα δὲ συνενῶν ὄλον αὐτοῦ τὸ θάρρος,
εἶπε:

— Δῆλα δὴ θά φύγῃ, κύριε μαρκησίου, ἀ-
νεπιστρεπτεῖ, κύριε μαρκησίου. . . Μήπως
θέλετε νά του δώσετε σεῖς πρόφραξιν, κύ-
ριε μαρκησίου, διὰ νά διαλύσῃ τὸ συνοι-
κῆσιον τὸ ὁποῖον πηγαίνει εἰς τόσον
μάκρος ;

— Καλὲ τί κάθεσαι καὶ λές, Μαλεζῶ ;
Καὶ ὑποθέτεις ὅτι εἶνε διατεθειμένος νά
μὴ τηρήσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του ; Ἀλλὰ
καὶ τοῦτο ἂν ὑποτεθῇ, δὲν λυποῦμαι κα-
θόλου διὰ τοὺς διαταγμοὺς τοὺς ὁποίους
ἔχει ἡ κόρη μου ἀναβάλλουσα τὸν γάμον
ἐπ' ἀόριστον. Καὶ ἔπειτα ὅταν θά ἔλθω
εἰς θέσιν νά τὴν προικίσω πριγκιπικῶς, οἱ
γαμβροὶ δὲν θά λείψουν. «Τὸ μοναστήρι,
νῆνε καλὰ, καὶ καλογέροι ὅπου θέλεις»
λέγει ἡ παροιμία. . . Καὶ διὰ νά ἔλθωμεν
ἐπὶ τὸ προκειμένον, ἀφ' οὗ σὺ εἶσαι ἀμε-
τάπειστος, θά προσπαθήσω νά μαδηθῶ
καὶ νά ἐπαρκέσω μόνος μου. . . Σὺ μόνον
προσπάθησε νά συντελέσῃς ὥστε νά μεί-
νω ἡσυχος μερικὸν καιρὸν. Συνεννοήσου
με τοὺς πιστωτάς μου. . .

— Ἐνα μόνον ἔχετε, κύριε μαρκησίου.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Κλαϊρεφόν, καὶ ἡ προ-
θυμία του ἐκόπασε διὰ μίαν. Προσέθηκε
δὲ ἀγωνιῶν :

— Καὶ ὁ εἰς αὐτὸς εἶνε . . .

— Ὁ Καρβαγάν, ἀπεκρίθη ὁ συμβο-
λαιογράφος στενοχωρούμενος.

— Τί λέγεις!

— Ἦγόρασεν αὐτὸς ὅλα τὰ δικαίω-
ματα τῶν πιστωτῶν σας, κύριε μαρκη-
σίου, διότι αὐτὸς θέλει νά ὀφείλετε εἰς
αὐτὸν καὶ μόνον.

Πάντα τὰ χρυσᾶ ὄνειρα τοῦ ἐφευρέτου
δισκεδάσθησαν ἐν ἀκαρεῖ. Διεῖδε τὴν ἄ-
βυσσον χαίνουσαν πρὸ τῶν ποδῶν του.

Καί ἐνῶ αὐτὸς εὐαρέστως ἐβαυκαλάτο βλέπων ὄνειρα, ὁ ἐχθρὸς του ἐπέσπευδε τὸν ὄλεθρόν του.

Ὁ μαρκήσιος ἠσθάνθη ψῦχος ἐν τῇ καρδίᾳ, τὰ ὧτά του ἐβόμβησαν, τὸν κατέλαβε σκοτοδίνη καὶ «ἐπεσεν ὁ οὐρανὸς καὶ τὸν ἐπλάκωσε!»

Ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ υἱοῦ του καὶ τῆς θυγατρὸς του συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Ὁ Ῥοβέρτος ἐξήρχετο ἔχων ἐπ' ὤμου τὸ κυνηγετικὸν ὄπλον του, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του· ἀμφότεροι δὲ ἦσαν ἀμέριμνοι καὶ φαιδροί.

Ἡ Ἀντωνία ἐσκίαζε τὴν χαρίεσσαν κεφαλήν της δι' ἐρυθροῦ ἀλεξιηλίου.

— Πατέρα, ἀνεφώνησε μακρόθεν, ἔρχεσθε μαζί μας; Ὅθ' ἔπαυσε μετὰ τὸν Μαδθητὴν εἰς τὸ δάσος.

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν ἔρχομαι· ἔχω ἐργασίαν.

Καί ἐν ᾧ τὰ τέκνα του ἀπήρχοντο, ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὰ συγκεκλινημένοι, καὶ διανοήθη:

— Ὅθ' ἀφῆσω ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Καρβαγάν: Δὲν θὰ δυνηθῶ ἄρα γε νὰ σώσω τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων μου;

Ἡσθάνθη φλόγα ἀνερχομένην εἰς τὴν κεφαλήν του, καὶ νέαν δύναμιν ἐνισχύσασαν αὐτὸν εἰς ἐξακολούθησιν τῶν παραβόλων ἐφευρέσεών του. Καί ἐν ᾧ εἶχεν ἔτι καιρὸν νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν οικονομικῶν δυσχερειῶν διὰ τῆς τάξεως καὶ τῆς ὑπομονῆς, τούναντίον ἀπεφάσισε νὰ καταβῇ ἔτι βαθυτέρον εἰς τὸ βάραθρον πρὸς ὃ κατεφέρετο ἡ περιουσία αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπαρξίς.

Εἶπε λοιπὸν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον:

— Προσπάθησε μόνον νὰ ἐπιτύχῃς νὰ μου δώσῃ καιρὸν ὁ Καρβαγάν, καὶ τῆλ' ἄλλα εἶνε δουλειὰ δίκῃ μου.

Ἀποβλέψας δὲ ἀτενῶς πρὸς τὸν πύργον του εἶπε μετὰ φωνῆς προφητικῆς:

— Τὸ βλέπετε αὐτό; Δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺ, καὶ θὰ εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ τον χρυσώσω ἂν θελήσω.

Καὶ ἀνεκάγχασε σείων τὴν πολιὰν κεφαλήν του καὶ ἀνέβη εἰς τὸ χημικὸν ἐργαστήριόν του, ἀφ' οὗ προσηγήρευσεν διὰ νεύματος τὸν Μαλεζῶ, ὅστις ἐν ταραχῇ πολλῇ ἠρώτα ἑαυτὸν μήπως ἔχει παράφρονα ἀπέναντί του.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOIS-COBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΚΘ'

— Ποίων φόνων, μητέρα, ἠρώτησεν ἀφρημένως ἡ Θηρεσία.

Ἡ κυρία Λεκόντ διέκοπτεν αὐτήν, καθ' ἣν στιγμὴν ὠμίλει χαμηλῇ τῇ φωνῇ

περὶ τοῦ ταξειδίου κατὰ τὸν μῆνα τοῦ μελιτος, τοῦ ὠραίου εἰς Ἰταλίαν ταξειδίου, ὅπερ εἶχε προσχεδιάσει μετὰ τοῦ Λουδοβίκου.

Οἱ μνηστῆρες εὐρίσκοντο ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεαπόλεως, εἰς Σορέντον, ἐν ᾧ ἐσχεδιάζον νὰ περιμένωσιν ὑπὸ τὰς λεμονέας τὴν ἀνοιξιν, καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ἐρρίπτετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄνειροπολήσεων τῆς εὐδαιμονίας των, ὡς βόμβρα ἐν τῷ μέσῳ χοροῦ.

— Πῶς! ἀνέκραζεν ἡ ἀγαθὴ κυρία, θέτουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ἐφημερίδα, ἣν ἐκράτει, πῶς! δὲν ἠξυεῖς ὅτι ἐδολοφώνησαν μίαν νέαν γυναῖκα... ὅτι τὴν ἐβαλαν ἐντὸς κιβωτίου... καὶ ὅτι ὁ κακούργος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐδολοφώνησεν, ἐφόνευσεν ἐπίσης ἕνα ἔμπορον... ἕνα κύριον Λερέ, τὸν ὁποῖον ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶδα ἄλλοτε... διότι εἶχε τὰ χρήματά του κατατεθειμένα εἰς τοῦ πατρὸς σου;

— Ἀνέγνωσας τὴν «Γρατζιέλαν», Λουδοβίκε; ἐψιθύρισεν ἡ Θηρεσία, ἥτις προὔτιμα νὰ συνομιλῇ μετὰ τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς ἢ ν' ἀκούῃ θλιβερὰς ἱστορίας. Ἐγὼ δὲν τὴν ἀνέγνωσα, ἐπανάλαβεν ἀμέσως, διότι ἡ μητέρα δὲν τὸ ἠθέλησε. Μία ὅμως φίλη μου μοὶ εἶπεν ὅτι εἶνε τερπνοτάτη. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ γίνεται λόγος περὶ μιᾶς λέμβου... Ὅθ' ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς μίαν λέμβον, ἀλήθεια, Λουδοβίκε;... διὰ νὰ περιδιαβάζωμεν τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν θάλασσαν ἐκείνην, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ποτὲ τρικυμῖαι...

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐψιθύρισεν ἡ χήρα, ὀλίγον σκανδαλισθεῖσα, τὰ κορίτσια αὐτὰ χάνουν τὸ μυαλό των ὅταν πρόκηται νὰ ὑπανδρευθοῦν. Τότε, λοιπὸν, κόρη μου, σὰς εἶνε ἀδιάφορον ἂν φονεύουν τοὺς ἀνθρώπους ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των... καὶ μάλιστα ἐντὸς τῶν Παρισίων. Μίαν ἡμέραν ἤμποροῦν νὰ ἔλθουν νὰ μᾶς σφάζουν ἐδῶ... Αὐτὸ θὰ εἶνε πολὺ εὐκόλον... διότι ἡ οἰκία εἶνε πλησίον τοῦ δάσους, καὶ τὸν χειμῶνα δὲν ἔχομεν γείτονας.

— Ὁ Λουδοβίκος θὰ μᾶς ὑπερασπισθῇ, μητέρα, εἶπεν ἡ Θηρεσία παρατηροῦσα τὸν ὠραῖον καὶ ὑπερήφανον νέον, ὃν ἠγάπα.

— Ἄν ὁ Λουδοβίκος περιδιαβάξῃ μαζί σου εἰς τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως δὲν θὰ εἶνε ἐδῶ διὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ, ἀπήντησε γελῶσα ἡ κυρία Λεκόντ. Ἄλλ' ἡστειευόμην, διότι δὲν φοβοῦμαι ποσῶς. Ἐχομεν, δόξα, τῷ Θεῷ! καλοὺς θεράποντας, εἴτινες πρὸ δεκαπενταετίας εὐρίσκονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας καὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ φονευθοῦν δι' ἡμᾶς. Παραδεχθῆτε ὅμως, ἀγαπητέ μοι Λουδοβίκε, ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶνε πολὺ ἔνοχος, ἀφοῦ δὲν ἐμποδίζει τοιαῦτα φρικώδη ἐγκλήματα, καὶ πρὸ πάντων μὴ συλλαμβάνουσα τοὺς διαπράττοντας αὐτὰ.

Ἐὰν ἡ κυρία Λεκόντ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ της ἐπηγγέλλετο ἄλλοτε τὴν καταδίωξιν τῶν κακούργων, δὲν θὰ ὠμίλει βεβαίως μὲ τοιαύτην γλῶσσαν, διότι ἐγνώριζε τὴν παροίμιαν: δὲν πρέπει νὰ ὀμιλῇ τις περὶ

σχοινίου, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπαγχονισθέντος.

Ἄλλ' ὁ κύριος Λεκόντ δὲ Γεντιλῆ ἀπέσχε νὰ διηγηθῇ αὐτῇ τὸ παρελθόν του. Ἐνομίσθη ὡς ἐντιμὸς ἀστός, οὐτινος ὁ πατὴρ εἶχε κερδήσει μεγάλην περιουσίαν εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐπειδὴ δὲ πράγματι εἰσῆλθεν εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ ἀρκετὴν πατρικὴν περιουσίαν, οὐδὲ ὅπως ἡλλοίου τὴν ἀλήθειαν, ἦν ἐν τούτοις ἀπέκρυπτεν ὀλίγον.

Ἄλλως τε, ἡ χήρα τοῦ τραπεζίτου δὲν παρημέλησε, πρὶν δώσῃ τὸν λόγον της, νὰ ζητήσῃ πληροφορίας, ἡ δὲ ἐξέτασεν, ἀνατεθεῖσα εἰς ἐντιμὸν τινα φίλον τοῦ μακαρίτου Λεκόντ, ὑπῆρξεν εὐνοϊκὴ διὰ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

Μόνη ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τίς ἦτο ἀληθῶς ὁ κύριος Λεκόντ, αὐτὴ δὲ εἰς παρομοίας περιστάσεις, τηρεῖ ἀπύλυτον ἐχεμυθίαν.

Ὁ Λεκόντ, ἄλλως τε, ἦτο ἀνιχνευτῆς ἀνευ φόβου καὶ ἀκηλίδωτος. Διατί λοιπὸν οἱ ἀρχαῖοι προϊστάμενοί του θ' ἀντίσταντο εἰς τὸ νὰ συγγενεῖσιν οὗτος μετ' ἐντιμῶν οἰκογενεῶν; Διατί θὰ ἐθυσίαζον αὐτὸν εἰς μίαν προκατάληψιν;

Εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ κυρία Λεκόντ ἦτο προληπτικὴ, καὶ ὅτι θὰ ἐλυπεῖτο σφόδρα μανθάνουσα τ' ἀληθῆ προηγούμενα τοῦ πατρὸς τοῦ γαμβροῦ της. Εἶνε ὅμως ἀληθές ἐπίσης ὅτι, μετ' ὅλα ταῦτα, ἡ δεσποινὶς Λεκόντ θὰ ἐνουμφεύετο τὸν Λουδοβίκον, ὃν ἐμμανῶς ἠγάπα.

Ἦτο καὶ αὐτὴ ἐπίσης φύσει ἐκπαθῆς, ἡ μὲ κυανοῦς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ ἠδεῖαν φωνὴν νεῆνις αὐτῇ, ἀλλ' ἐκπαθῆς διαφοροτρόπως τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς.

Ὁ Λουδοβίκος εἶχε παραφορὰς καρδίας, αὐτῇ διαχύσεις.

Ἡ Θηρεσία ἐγεννήθη διὰ τὴν αὐτὰ πάρνησιν, διὰ τὴν θωπεῖαν.

Ἐπεθύμει μόνον ν' ἀφιέρωσῃ τὴν ζωὴν της εἰς τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐκλογῆς της, καὶ ἂν τῇ ἐζήτει ν' ἀποθάνῃ δι' αὐτόν, θὰ ἦτο εὐτυχὴς διὰ τοῦτο.

Ἄλλ' ἐπίσης δὲν θὰ ἐσυγχώρει αὐτὸν ποτὲ ἂν ἠγάπα ἄλλην, ἐπίστευεν ὅμως μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲν ἠγάπησε ποτὲ ἄλλην παρ' αὐτήν.

Ἀνατετραμμένην ἐν τῷ μέσῳ κοινωνικῆς τάξεως, ἔνθα δὲν εἰσεχώρου αἱ εἰς ἄλλας τάξεις τῆς Παρισινῆς κοινωνίας κυκλοφοροῦσαι ἰδέαι, ἠγνῶει τὸ κακόν, καὶ δὲν ἐπήρχετο ποτὲ εἰς τὸ πνεῦμά της ἡ σκέψις ὅτι ἡ νεότης τοῦ μνηστῆρος της δὲν ὑπῆρξεν ἀθῶα, ὅπως καὶ ἡ ἰδική της. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ Θηρεσία εἶχε τάσιν νὰ καταστῇ ζηλότυπος, καὶ τοῦ παρελθόντος ἀκόμη.

Οὐδὲ ὅπως ὅμως ἐσκέπτετο διὰ τὸ παρελθόν, διότι ἦτο εὐτυχὴς ἐν τῷ παρόντι καὶ τὸ μέλλον ὑπεμεῖδία αὐτῇ. Τὰ φρικώδη διηγήματα, ἅτινα αἱ ἐφημερίδες φιλοδωροῦν τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῶν, οὐδὲ ὅπως ἀψηχόλουν αὐτήν, πολλῶ δὲ μάλλον τὰ λάθη τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Λουδοβίκος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἦκιστα ἐσυλλογίζετο τὰ Διάφορα τῶν ἐφημερίδων, ἐθεώρησεν, ἐν τούτοις, ἑαυτὸν

υποχρεωμένον ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς κυρίας Λεκόντ, ἥτις παρεπονεῖτο ὅτι τόσα κακουργήματα ἔμενον ἀτιμώρητα.

— Δὲν ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, προσφιλῆς κυρία, ἠρώτησε μετὰ προθυμίας μαρτυρούσης τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ φανῇ ἀρεστός πρὸς τὴν μέλλουσαν πενθεράν του, δὲν ἐλέγετε, ὅτι εὐρίσκοντο ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν δολοφόνων τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς γυναικός;

— "Ὅχι ἀκόμη, ἀπήντησεν ἡ χήρα. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐταρίχευσαν τὸ πτώμα καὶ ἐξέθεσαν αὐτὸ εἰς τὴν Μόργην. Ἐλπίζουν ὅτι θ' ἀναγνωρισθῇ, καὶ τότε ...

— "Ἀχ! μητέρα, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία, τί θλιβερὰν ὁμιλίαν ἀρχίσκαμεν! "Ἄν ὁμιλούσαμεν δι' ἄλλα πράγματα; ...

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Λουδοβίκον:

— Καὶ τὸ ψέλλιον ἐκεῖνο; εἶπε μειδιῶσα. Ἐπρόκειτο νὰ μοὶ τὸ φέρῃς ἀπόψε καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ ἐλησμονήσῃς... Νὰ λησμονήσῃς! Τί κακόηχος λέξις!... ἐγὼ δὲν λησμονῶ τίποτε... δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, δὲν εἰξεύρω νὰ λησμονῶ...

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς, εἶπεν ὁ νεανίας μετ' ἀμνηχανίας, πρὶν ἔλθω ἐδῶ ἐμελέτων νὰ ὑπάγω εἰς τὸν ἀδαμαντοπώλην... ἀλλ' ἀπρόοπτον πρόσκομμα με ἠμπόδισε.

— Ποῖον πρόσκομμα, κύριε; ἠρώτησε μειδιῶσα ἡ Θηρεσία. Ἐχῶ τὸ δικαίωμα νὰ τὸ μάθω.

— Ἐβράδυνα ἔνεκα μιᾶς ὑποθέσεως... μιᾶς ὑποθέσεως τοῦ γραφείου.

— "ὦ! Ἴδου μία δικαιολόγησις, πολὺ κακὴ.

— Αὐρίον, δεσποινίς, θὰ ἐπανορθώσω τὴν βραδύτητα αὐτήν, καὶ θὰ ἔχετε τὸ ψέλλιον.

— Πιστεύω, ἀγαπητέ μοι Λουδοβίκε, ὅτι δὲν θὰ κάμετε τρέλλας διὰ τὰ δῶρα τοῦ γάμου. Ἀνοίγετε οἶκον μὲ καλὴν περιουσίαν, ἀλλ' ἡ οἰκονομία δὲν βλάπτει ποσῶς. Λοιπόν, σὰς παρακαλῶ, μή...

Οἱ συνετοὶ οὗτοι λόγοι διεκόπησαν ὡς ἐκ τῆς εἰσόδου τοῦ γέροντος ὑπηρέτου, ὅστις ἡμέρας τινὰς πρότερον εἶχεν εἰσαγάγῃ τὸν κύριον Τολβιάκ.

— Εἶνε, εἶπεν, εἰς τὸν ἀντιθάλαμο ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ ἀμέσως εἰς τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ.

— "Ἐνας ἄνθρωπος; ἐπανέλαθεν ὁ Λουδοβίκος, ἀρκετὰ ἐκπεπληγμένος ἐκ τοῦ ἀσυνήθους τούτου τρόπου τῆς ἀναγγελίας.

— Μάλιστα, κύριε. Ἐνας ἄνθρωπος πολὺ κακοφορεμένος.

— Θὰ εἶνε ἐπαίτης, ἴσως... ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ πῶς ἦλθε καὶ μὲ ζητᾷ ἐδῶ...

— Κύριε, δὲν εἶνε ἐπαίτης, ἐπανέλαθεν ὁ θεράπων. Λέγει ὅτι ἔρχεται διὰ πολὺ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

— Μήπως εἶνε ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος προχθὲς ἐζήτηε ἐπιμόνως νὰ μὲ ἴδῃ, καὶ τὸν ὁποῖον ἐδέχθη ἀντ' ἐμοῦ ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λεκόντ.

— "ὦ! ὄχι, κυρία. Αὐτὸς ὁμοιάζει

πολὺ μὲ πτωχόν, καὶ ἔχει μίαν μορφήν...

Τὴν μορφήν ταύτην ὁ θεράπων δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ περιγράψῃ, διότι, ἐνῶ εἰσέτι ὠμίλει, ἐφάνη μεταξὺ τῶν δύο φύλλων τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ἡμικνεφθεῖσης ἀνευ θορούδου ὑπὸ τοῦ ἀδιακρίτου ἐπήλυδος.

Λ'

Ἡ Θηρεσία πρώτη εἶδε τὴν μορφήν ταύτην, φωτιζομένην ὑπὸ δύο μικρῶν φαῖων ὀφθαλμῶν, οἵτινες παρετήρουν αὐτὴν μετ' ἐπιμονῆς, προξενούσης ἀνησυχίαν. Ἐκαμε χειρονομίαν, ἥτις διήγειρε τὴν προσοχὴν τῆς μητρὸς τῆς, ἡ δὲ κυρία Λεκόντ, ἰδοῦσα τὸν παρῆσακτον, ἐξέβαλε φωνὴν τρόμου.

Ἡ ἀνάγνωσις ἐφημερίδος, πλήρους διηγήσεων δολοφονιῶν, τὴν ἀνησύχησεν ὀλίγον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εὐρίσκετο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πνεύματος ἐν ἡ εὐρίσκονται ἐνίοτε οἱ γενναϊότεροι μετὰ τὴν διήγησιν ἱστορίας φαντασμάτων καὶ βρुकολάκων, ἡ ἐμφάνισις δ' ἐνὸς ἀγνώστου εἰς τὴν μικρὰν οἰκογενειακὴν αἶθουσαν ἐνεποίησεν αὐτῇ αἰσθησὶν ἐφόδου ληστῶν.

Ὁ Λουδοβίκος μᾶλλον ὠργισμένος ἢ πεφοβισμένος, ἠγέρθη βικίως καὶ εἶπε:

— Διώξετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ θεράπων ἐστράφη ἀμέσως ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ μέλλοντος ἀυθέντου του, ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀργά. Ὁ ἀδιακρίτος ἐπισκέπτης, ὅστις ἐτόλμα νὰ παρουσιάσῃται οὕτως, εἶχεν ἤδη εἰσέλθει καὶ ἐπανακλείσει ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν θύραν. Ἀπέφυγε τὴν συνάντησιν τοῦ θεράποντος, καὶ προῦχώρησε κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸν πῖλόν του, καὶ χαιρετῶν μεθ' ὑποκλίσεων.

Δὲν ὠμοιάζε πρὸς εὐγενῆ, πρὸ πάντων δὲ πρὸς ἐκατομμυριοῦχον, διότι ἦτο ἐνδεδυμένος μὲ ἐροτάσιμον ἐργάτου ἐνδυμασίαν, δὲν εἶχεν ὅμως καὶ τὴν φυσιογνωμίαν κακούργου. Τὰ φορέματά του ἦσαν καθαρὰ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς ἐπαίτης.

Ἡ χήρα, ἀναλαβοῦσα θάρρος, παρετήρει τὴν φυσιογνωμίαν του, ἥτις ἀπέπνευε τιμιότητα, καὶ ἠσθάνετο ἤδη αὐτὴν διατεθειμένην νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ πτωχοῦ ἐκεῖνου. Ἡ Θηρεσία ἐφαίνετο πλειότερον συγκινημένη, τὸν δὲ μνηστῆρα αὐτῆς κατελάμβανε μικρὸν κατὰ μικρὸν ὀργὴ ἀκράτητος.

— Ποῖος σοῦ ἐπέτρεψε νὰ σπεύσῃς ἐδῶ; ἠρώτησε, βαδίζων εὐθὺ πρὸς τὸν ἄγνωστον. Τί θέλεις; Ποῖος εἶσαι;

— Μὲ συμπάθειο, κύριε... κυρία, καὶ ὅλη ἡ συντροφία, ἀπήντησε ταπεινῶς ὁ παραδόξος οὗτος ἐπισκέπτης. Εἰς τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ καὶ εἰς τὴν κυρίαν Λεκόντ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

— Ναί, φίλε μου, εἶπεν ἡ χήρα θέλουσα ν' ἀποφύγῃ ρῆξιν. Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ἐξηγηθῆτε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἐπανέλαθεν

ὁ ἄγνωστος βλέπων τὸν θεράποντα διὰ τοῦ ἀκρου τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλ' ὅτι ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ εἶνε πολὺ ἐμπιστευτικόν, καὶ ἐπεθυμοῦσα...

— Αὐτὸ ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον, ἀνέκραξεν ὁ νέος Λεκόντ.

Καὶ προῦχώρησε βήματά τινα, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ συλλάβῃ τὸν αὐθάδη ἐκ τῶν ὤμων καὶ νὰ τὸν ρίψῃ ἔξω.

Ἡ κυρία Λεκόντ παρενέβη καὶ τὴν φορὰν ταύτην λέγουσα:

— Λουδοβίκε! σὰς παρακαλῶ!

Καὶ ἀπειθυνομένη εἶτα πρὸς τὸν γέροντα ὑπηρέτην:

— Ἐξέλθε, Ἄντωνιε, τῶ λέγει. Μόνον μὴ ἀπομακρυνθῆς.

Ὁ ἄγνωστος οὐδὲν ὀπίσθοχώρησε βλέπων τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν. Ταῦναντίον, ἐπροχώρησε τρία βήματα καὶ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ, ἀτινα δύο κηρία, τεθειμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐφώτιζον καθ' ὀλοκληρίαν ἀφότου προῦχώρησεν. Ἡ ἐξέτασις δὲν διήρκεσε πλέον τῶν τριῶν ἢ τεσσαρῶν δευτερολέπτων, ἀλλ' αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος εἶχεν ὀφθαλμοῦς, οἵτινες ἐφάνοντο ζητοῦντες ν' ἀναγνωσῶσιν εἰς τὸν μυχὸν τῆς ψυχῆς τοῦ κυρίου Λεκόντ.

Ἡ Θηρεσία κατέλαβε τὸ ἐταστικὸν ἐκεῖνο βλέμμα καὶ ὠχρίασεν, ὡς εἰ κίνδυνος ἠπειλεῖ τὸν μνηστῆρα αὐτῆς.

— Τώρα, εἴμεθα μόνοι, ἐπανέλαθεν ἡ κυρία Λεκόντ. Περιμένω, κύριε, νὰ μὰς φανερώσετε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Θεέ μου! κυρία, αὐτὸ εἶνε ἀπλοῦστατον, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος, ὅστις δὲν ἐφαίνετο πλέον ἐν ἀμνηχανίᾳ. Πρὸ ὀλίγου εὐρήκα ἓνα πορτοφόλι... μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν χρήματα... χρήματα πολλὰ μάλιστα...

— Καὶ τί μ' αὐτό;

— Δὲν εἶμαι πλούσιος, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶμαι τίμιος... καὶ ἐπειδὴ μέσα εἰς τὸ πορτοφόλι βρέθηκε ἐπάνω εἰς ἓνα χαρτί τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς κυρίας Λεκόντ, εἰς Βουλώνην, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: Θὰ ὑπάγω ἴσα καὶ ἴσα εἰς τὴν κυρίαν αὐτήν, ἀντὶ νὰ καταθέσω τὸ πορτοφόλι εἰς τὸν ὑπαστυνόμου τοῦ τμήματος... Αὐτὸ θὰ γλυτώσῃ βέβαια ἀπὸ μιᾶς κακῆς νύκτα τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὰ χαρτονομίσματα...

— Εἶνε καλόν!... κάλλιστον, κύριε, αὐτὸ τὸ ὁποῖον κάμετε, ἀνέκραξεν ἡ ἀγαθὴ κυρία. Ἀπατάσθε ὅμως, διότι οὔτε ἡ κόρη μου, οὔτ' ἐγὼ ἐξήλθομεν σήμερον, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἐχάσαμεν τὰ χρήματα αὐτά.

— Τότε, ἠμπορεῖ νὰ εἶνε τοῦ κυρίου δὲ Γεντιλῆ... διότι αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε γραμμένον ἐπάνω εἰς τὸ χαρτί.

— Εἶνε ἰδικόν σου, Λουδοβίκε; ἠρώτησεν ἡ δεσποινίς Λεκόντ.

— "Ὅχι... ὄχι... δὲν ἔχασα τίποτε, ἐψέλλισεν ὁ νεανίας.

— Παραδόξον πρᾶγμα! ἐψιθύρισεν ἡ Θηρεσία, ἥτις παρετήρει τὴν ἀμνηχανίαν

είς ἡν ἐνέβαλε τὸν μνηστῆρα αὐτῆς ἡ ἐρώτησις ἐκείνη.

Καὶ ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὸν ἄγνωστον, εἶπεν αὐτῷ :

— Λαμβάνετε τὴν καλωσύνην, κύριε, νὰ μὰς δεῖξετε τὸ χαρτοφυλάκιον ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, ἀπήντησεν οὗτος μετὰ προφανοῦς δισταγμοῦ, ὅστις ἀφήρει πᾶσαν ὑπόνοιαν προσποιήσεως... βέβαια δὲν ἔχω καμμία ὑποψία διὰ τὰ πρόσωπα ποῦ εἶνε ἐδῶ μέσα... ἀλλὰ... καταλαμβάνετε... δὲν θέλω νὰ κάμω λάθος... καὶ νὰ δώσω τὸ πορτοφόλι εἰς ἄλλον παρὰ μόνον εἰς τὸν ἴδιον κύριόν του... αὐτὸ συμβαίνει πολλαῖς φοραῖς...

— Κυρία, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόν, ἡ γελοία αὕτη σκηνὴ διήρκεσε πολὺ, καὶ θὰ μοι ἐπιτρέψετε νὰ μὴ ἀνεχθῶ περισσότερο τὴν αὐθάδειαν τοῦ ἀχρείου αὐτοῦ. Θὰ τόν...

— Κύριε, διέκοψεν ἡ Θηρεσία, ἀπευθυνομένη πρὸς ἐκεῖνον, ὃν τόσον κακῶς μετεχειρίζετο ὁ Λουδοβίκος, τὸ χαρτοφυλάκιον εἶνε ἀπὸ ρωσικὸν δέρμα ;

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἤξεύρω καλὰ ; ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος, ἀλλ' ἂν μοῦ εἶπῃτε τὸ χῶμα...

— Κόκκινον βᾶθῷ... μὲ ἐλατήριον ἐπίχρυσον... καὶ δύο ἀρχικὰ γράμματα... Λάμβδα καὶ Γάμμα.

— Βέβαια, αὐτὸ εἶνε. Καὶ μέσα πόσαις θέσαις ;

— Τρεῖς.

— Σωστά ! Καὶ τί χρήματα εἶχε ;

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐρώτησιν ἡ Θηρεσία δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐστράφη πρὸς τὸν μνηστῆρα τῆς καὶ εἶπεν αὐτῷ ζωηρῶς :

— Τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτὸ εἶνε ἰδικόν σου, Λουδοβίκε, ἐλησμόνησες λοιπὸν ὅτι ἐγὼ σοὶ τὸ ἐδώρησα ; Ἐχεις πολὺ ὀλίγον μνημονικὸν σήμερον, προσέθεσεν εἶτα μετὰ συγκινήσεως, ἦν ἀνωφελῶς προσεπάθει ν' ἀποκρύψῃ.

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Λεκόν διὰ φωνῆς πνιγομένης, δὲν ἐπίστευον, δὲν ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοι φέρει ἀκριβῶς ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον...

— Τὸ ἐγνώριζες ἐν τούτοις ὅτι τὸ εἶχες χάσει, διότι... δὲν λησμονῶ τίποτε, ἐγὼ... ἦσο σκεπτικὸς ὅταν ἤλθες... καί, θέλεις νὰ εἶπω τί περιεῖχε ; Πέντε χιλιάδες φράγκα, τὴν ἀξίαν τοῦ βραχιολίου μου. Μὴ κοκκινίζης... σὲ συγχωρῶ τώρα, διότι δὲν μοι τὸ ἠγόρασες... ἀλλὰ διατί μοι ἔκρυπτες τὴν ἀλήθειαν ; Ἐφοβεῖσο λοιπὸν τὰς ἐπιπλήξεις ; προσέθεσεν ἡ νεανίς γελοῶσα.

Εἶχεν ἤδη ἐπανεύρει τὴν εὐθυμίαν τῆς, ἀφότου ἐσκέπτετο ὅτι ἐμάντευσε τὴν αἰτίαν τῆς ταραχῆς τοῦ ἔραστοῦ τῆς.

— Πέντε χιλιάδες φράγκα ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λεκόν, ἀλλ' αὕτη εἶνε μεγάλη ποσότης, καὶ χωρὶς τὸν κύριον, ὅστις, πιστεύω, θὰ μὰς κάμῃ τὴν χάριν νὰ δεχθῇ μίαν καλὴν ἀμοιβήν...

— Ἐγὼ, κυρία ; εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Ὄχι !... δὲν θέλω τίποτε... δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἀξίαν ὁ τίμιος, ἂν ἐδεχότου ἀμοιβάς... εἶμαι ἀρκετὰ πληρωμένος, βεβαιωθῆτε, ὅταν συλλογίζομαι πῶς ἔχασε ὁ κύριος πέντε ὠραῖα χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων... καὶ ἓνα ἐνθύμιον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀπὸ μίαν τόσον ὠραίαν δεσποινίδα... αὐτὸ μοῦ φθάνει, ἀγαπητῆ μου κυρία. Τέλος πάντων ! εἶχα μὲν περιφρημὴν ἰδέαν νὰ ὑπάγω νὰ κάμω ἓνα γύρο ἰστὴ Μόργα.

— Εἰς τὴν Μόργαν ! ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία. Εἰς τὴν Μόργαν ἤνυρε τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτό ;

— Θεέ μου, ναί... ἀντικρὺ εἰς τὸ ὑελωτό... καὶ εἶνε θαῦμα πῶς δὲν τὸ εὗρηκε κανένας ἄλλος, διότι ἦταν πολὺς κόσμος διὰ νὰ ἰδῇ τὴν σκοτωμένην γυναῖκα...

— Ὑπῆγες ἐκεῖ, Λουδοβίκε ; ἠρώτησεν ἡ νεανίς, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρῶν.

— Ναί, ἐψέλλισεν ὁ μνηστῆρ... κατὰ τύχην διέβριστον ἀπὸ ἐκεῖ... καὶ εἰσῆλθον...

— Σ' εὐχαριστῶ, διότι δὲν μοι τὸ εἶπες... ἐπεθύμουν δὲ καὶ νὰ μὴ τὸ ἐμάνθων.

— Τώρα, κύριε, ἐπανελάθεν ὁ ἄγνωστος, ἡ ὑπόθεσις ἤλθε εἰς τὸν δρόμον τῆς. Ἡ περιγραφή εἶνε σωστή. Μὰς εἶπατε ὅτι 'πήγατε νὰ ἰδῆτε τὴν γυναῖκα μὲ τὴν δάμαν τῆς πίκας... φαίνεται ὅτι ἔτσι τὴν ὀνομάζουν εἰς τὰς ἐφημερίδας... Σοῦ ἔχουν κᾶτι ἐφευρέσεις αὐτοὶ οἱ ἐφημεριδογράφοι...

— Ἄς συντομεύσωμεν, σὲ πικρακλῶ.

— Ὄχι ! γρήγορα, τελειώνει. Θὰ σὰς παραδώσω μόνον τὰ παληόχαρτα τῶν χιλίων, καὶ τὸ κουτί ποῦ τὰ εἶχε μέσα. Ἰδοὺ κατὰ πρῶτον τὸ κουτί, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐξάγων τὸ χαρτοφυλάκιον. Εἶνε βέβαια ἰδικὸν σὰς αὐτὸ τὸ πορτοφόλι ;

— Ναί, τὸ ἀναγνωρίζω... δῶσέ μου το ! Ἐψιθύρισεν ὁ κύριος Λεκόν ἐκτείνων τὴν χεῖρα.

— Μὲν στιγμὴ ! Πρέπει πρῶτα νὰ μετρήσω τὰ χαρτονομίσματα ἐμπρὸς σὰς, διὰ νὰ σὰς δεῖξω ὅτι δὲν ἐπῆρα κανένα...

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη... σὲ ἐμπιστεύομαι.

— Ὄχι, ὄχι. Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ κάμωμε τὰ πράγματα τακτικά. Λοιπὸν, ἓνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε... σωστά.

— Δὲν ἀμφίβαλλον ποσῶς... καὶ ἀφοῦ τὰ ἤνυρε σωστά...

— Ὄχι, διόλου. Εἶνε ἀκόμη τὸ χαρτί ποῦ εἶχατε γράψῃ τὸ ὄνομά σὰς... καὶ τῆς κυρίας... εὐτυχῶς... διότι χωρὶς αὐτὰ δὲν θὰ ἠμπορούσα νὰ σὰς εὗρω.

Ὁ νεανίας ἔκαμε χειρονομίαν ἵνα λάβῃ τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ὅμως ὁ ἄγνωστος δὲν ἔσπευδε νὰ τῷ ἀποδώσῃ.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι ! εἶπε, διότι τὸ πορτοφόλι αὐτὸ εἶνε ὅπως τὸ μαγικὸν καπέλλο τοῦ Οὐδίνου. Βρίσκω ἀκόμη μέσα μίαν φωτογραφίαν... μίαν φωτογραφίαν μίαν γυναῖκα... ὅτι εἶνε

βέβαια ἡ φωτογραφία τῆς δεσποινίδος, προσέθεσε δεικνύων τὴν εἰκόνα εἰς τὴν Θηρεσίαν.

ΛΑ'

Ἀντὶ νὰ παρατηρήσῃ τὸν χάρτην, ὃν ὁ παραδόξος οὗτος ἐπισκέπτης παρουσίαζεν αὐτῇ, ἡ δεσποινίς Λεκόντ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ γυναικεῖον ἔνστικτον αὐτῆς τῇ ἐψιθύριζεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παρατηρήσῃ τὴν εἰκόνα ἐκείνην.

Ἐν πρώτοις, ἦτο βεβαιωτάτη ὅτι ἡ φωτογραφία δὲν ἦτο ἰδικὴ τῆς, διότι δὲν εἶχε ποτὲ φωτογραφηθῆ. Τῇ ἀπήρκεσε νὰ παραδώσῃ τὰ θελκτικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς εἰς τὴν διάκρισιν ἐνὸς βιομηχάνου, ὅστις δύναται νὰ ἐκτυπώσῃ αὐτὰ ὅσας φορὰς ἐπιθυμήσῃ καὶ νὰ πωλήσῃ τὰ ἀντίτυπα εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα.

Ἦθελε νὰ φυλάξῃ τὴν μορφήν τῆς δι' ἐκεῖνους οὖς ἠγάπα.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ζηλοτυπία τῆς ἐξήπτετο ἤδη.

Ὁ ἄγνωστος τῇ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ἡ φωτογραφία ἦτο γυναικίος, ἡ δὲ γυνὴ αὕτη ἔπρεπε νὰ εἶνε ὠραία, ἀφοῦ ἠπατάτο καὶ ἐξελάμβανεν αὐτὴν διὰ τὴν Θηρεσίαν.

Διατί ὁ Λουδοβίκος ἐφύλαττεν ὡς κειμήλιον τὴν εἰκόνα ταύτην ;

Καὶ ἐὰν ἐδίσταζε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον τῷ ἀνήκε, μήπως δὲν ἔκαμνε τοῦτο ἵν' ἀποκρύψῃ τῆς μνηστῆς του μίαν ἀπιστίαν, μίαν προδοσίαν ; Ἡ φαντασία τῶν νεανίδων βαίνει τροχάδην, καὶ ἡ τῆς Θηρεσίας ἐπλαττεν ἤδη ἀελλοπιστικὰ συμπεράσματα.

Ἡ κυρία Λεκόντ δὲν εἶχε σχεδὸν τοὺς αὐτοὺς λόγους ἵν' ἀνησυχῆσῃ, καὶ ἐν τούτοις ἡ σκηνὴ ἐκείνη τὴν ἐτάραττε καὶ τὴν ἀνησυχεῖ.

Προησθάνετο συγκεχυμένως ὅτι εἰς τὸ βᾶθος τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἀκουσίων τούτων ἀσυναρτησιῶν ἐκρύπτετο θλιβερὸν μυστήριον, καὶ ὅτι ὁ ἔντιμος κομιστῆς τῶν χαρτονομισμάτων ἔπαιζε κωμωδίαν, ἧς δὲν διέβλεπεν ἀκόμη τὸν σκοπὸν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ υἶόν τοῦ κυρίου Λεκόν, ἡ στάσις αὐτοῦ ἐμαρτύρει ἀρκούντως, ὅτι ἡ ἀπρόοπτος παρουσίας τῆς παραδόξου ταύτης φωτογραφίας κατήνεγκεν ἐπ' αὐτοῦ τρομερὸν κτύπημα.

Ἦτο πελιδνός, ἡ δὲ συνεσταλμένη χεὶρ αὐτοῦ ἔθλιβε τὰ πλευρὰ ἀνακλίντρον. Εἶχε τὴν μηχανικὴν στάσιν τῶν εἰς θάνατον καταδεδεικασμένων, ὅταν ἀναγινώσκουσιν αὐτοῖς τὴν ἀπόφασιν, ἧτις τοὺς διαγράφει ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ζώντων. Συσφίγγονται περὶ τὸ θρανίων των, ὅπως οἱ ἐπιθάντατοι εἰς τὰς σινδόνας τῆς κλίνης των.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ ἠμύνετο κατ' ἀοράτων δημίων πειρωμένων νὰ σύρῳσιν αὐτὸν εἰς τὴν λαίμητόμον.

Ὁ παραιτίος τῆς θεατρικῆς ταύτης σκηνῆς περετῆρει ἡσύχως τὴν παραδόξον εἰκόνα, ἦν παρίστα ἡ πρό μικροῦ ἔτι τοσοῦτον ἀθόρυβος αἰθουσα τῆς χήρας τοῦ

τραπέζιτου, οὐδόλως δ' ἐφαίνετο ὅτι παρετήρησε τὴν ὑπὸ τῆς ἐξετάσεως τοῦ περιεχομένου τοῦ χαρτοφυλακίου παραχρηῖσαν σύγχυσι.

Παρετήρει, ἐν τούτοις, τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ, μηδὲν ἀπωλέσας μηδὲν κίνημα, μηδεμίαν συστολὴν τοῦ προσώπου.

— Φαίνεται ὅτι ἕκαστα λάθος, εἶπεν ἀποσύρων τὴν εἰκόνα, ἣν εἶχε θέσει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Θηρεσίας. Μὲ συμπάθειο, δεσποινίς. Ἐνόμιζα πῶς ἦτο ἡ φωτογραφία σας, διότι ἂν δὲν ἦτο αὐτή, δὲν θὰ ἐλάμβανα τὴν τόλμην ...

— Δός μοι! διέκοψεν ὁ νεανίας, ἡ φωτογραφία αὐτὴ εἶνε ἰδιῆ μου.

— Καὶ τὰ χαρτονομίσματα ἐπίσης... καὶ τὸ πορτοφόλι ἐπίσης... τὸ ἤξεύρω, καὶ θὰ σὰς τὰ ἐπιστρέψω ὅλα, κύριέ μου... καὶ χωρὶς ἀμοιβῆν, σὰς τὸ ἔχω εἶπει... δὲν εἶμαι πλούσιος, εἶμαι ὅμως τίμιος...

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς περὶ τούτου, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος διὰ φωνῆς πνιγῆρας, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ παραδώσῃς τό...

— Ὅταν λέγω χωρὶς ἀμοιβῆν, καυχῶμαι, ἐπανέλαβεν ὁ ἄγνωστος. Ζητῶ μὴ μονάχα... ἡ ὁποία δὲν θὰ σὰς κοστίσῃ ἀκριβῶς... νὰ μοὺ δώσετε τὴν ἄδειαν νὰ παρατηρήσω τὴν φωτογραφίαν... τὸ πρόσωπον εὐμορφῆς κυρίας, κάμνει πάντα εὐχάριστον νὰ τὸ βλέπῃ κανεὶς.

— Σοὶ τὸ ἀπαγορεύω, ἐφώνησεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, ὁρμῶν ὅπως ἀρπάσῃ τὴν εἰκόνα.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἄφησεν αὐτὸν νὰ τὴν ἀρπάσῃ. Ὁπισθοχώρησεν ἐπιδειξίως καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐρέθη ἀπεχωρισμένος διὰ τῆς τραπέζης ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ χαρτοφυλακίου. Εἶτα θέσας τὴν εἰκόνα πρὸ τοῦ φωτὸς λυχνίας, ἔκυψεν ἵνα παρατηρήσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἐν τούτοις, ἡ Θηρεσία, συγκινημένη μέχρι δακρύων, ἐπλησίαζε βραδέως τὸν μνηστῆρα αὐτῆς καὶ ἐφέλλιζεν εἰς τὸ οὖς του:

— Διατί λοιπὸν ἐπιμένεις τόσον, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ ἰδῇ τὴν φωτογραφίαν;

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἀπήντα,

— Ἀποκρίσου, Λουδοβίκε, εἶπε μετὰ τινος προσπαθείας... ἀποκρίσου... Λυπήσου με... ὑποφέρω τόσον!...

— Νὰ κἀτι νεώτερο!... καὶ πολὺ περίεργο! ἀνεφώνησεν αἴφνης ὁ ξένος. Ἄ! μὰ τὴν πίστι μου! ποτὲ δὲν θὰ ἐπίστευα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

— Τί τρέχει λοιπὸν, κύριε; ἠρώτησεν ὅλη τρέμουσα ἡ κυρία Λεκόντ.

— Τρέχει ὅτι αὐτὸ τὸ πρόσωπον εἶνε ἀπαράλλακτον μὲ τὸ πρόσωπον τῆς σκοτωμένης γυναίκας!

— Τί κάθεται καὶ λέγεις;... αὐτὸ δὲν εἶνε ποτὲ δυνατόν, ἐφέλλιζεν ἡ κυρία Λεκόντ.

— Ὡ! Δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀπατώμαι, καλὴ μου κυρία. Πρὸ ὀλίγου τὴν εἶδα εἰς τὴν Μόργα, καὶ μοὺ φαίνεται ὅτι τὴν βλέπω ἀκόμη. Ἐνα πρόσωπο ὅσον αὐτό, δὲν λησμονεῖται εὐκολα... διότι δὲν ὑπάρ-

χουν δύο ὅμοια... Αὐτὴ εἶνε, ἀπαράλλακτη.

Ἡ Θηρεσία, σχεδὸν λιπόθυμος, ἐρίρηθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

— Καὶ ὁ φωτογράφος τὴν ἐπέτυχε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος. Ὅλα εἶνε βγαλμένα... ἀκόμη κ' ἕνα μαῦρο σημάδι ποῦ εἶχε εἰς τὸ ἀριστερὸ μάγουλο... Ὁ κύριος, ποῦ τὴν γνωρίζει, καθὼς ἐγώ, πρέπει νὰ τὰ θυμᾶται... τὸ φόρεμα εἶνε τὸ ἴδιο... Μία ρόμπα μὲ δαντέλες... Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἐφωτογραφήθηκε μία ὥρα πρὶν τὴν σκοτώσῃ... καὶ τὸ χαρτί τοῦ παιγνιδιοῦ, ποῦ εἶνε καρφωμένο ἑστὸ στῆθός της... ἡ δάμα τῆς πίκας... εἰς τὴν φωτογραφίαν τὸ κρατεῖ ἑστὸ χέρι...

— Ἡ ἀνιδεία σου ὑπερέβη τὰ ὄρια, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ προχωρῶν πρὸς τὸν ἄγνωστον μὲ τοὺς γρόνθους συσφιγμένους. Ἀπεράσιμα νὰ μὴ δεχθῶ πλέον τὰς ἀνιδείας φλυαρίας σου. Δώσέ μου τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτό, καὶ φύγε ἀμέσως, εἰδ' ἄλλως...

— Ἄ!... τί; ἠρώτησεν ὁ παραδόξος ἔπηλος, ἐπαναθέσας τὴν φωτογραφίαν ἐν τῷ τοῦ χαρτοφυλακίου, ὅπερ ἔθεσεν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Θὰ φωνάξω κανένα, νὰ μὲ βοηθήσῃ διὰ νὰ σοῦ τὴν πάρω διὰ τῆς βίας καὶ νὰ σὲ πετάξω ἔξω;

— Λουδοβίκε! σὲ παρακαλῶ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λεκόντ.

— Δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ τὸ κάμειτε αὐτό, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἄγνωστος. Κατὰ πρῶτον, ἔχω τὸ χέρι γερό, καὶ δὲν σὰς φοβοῦμαι, καὶ ἂν ἀκόμη ἔλθῃ διὰ νὰ σὰς βοηθήσῃ καὶ ὁ γέροντας ποῦ μὲ ἔφερον ἐδῶ. Ἐπειτα, αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ σὰς βλάψῃ, διότι θὰ πᾶγω ἴσα κι' ἴσα εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, ὅστις ἦτο ὠχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς, κατέστη πελιδνός, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ διακεκομμένης:

— Ἐὰν τολμήσῃς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἀστυνομίαν, θὰ εἰπῶ εἰς τὸν ἀστυνόμον ὅτι εἶσαι ἕνας κλέπτης, καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω, τὸ ἐννόησες! διότι τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτὸ μοῦ τὸ ἐπῆραν ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ φορέματός μου, τὸ ὁποῖον ἔκοψαν διὰ νὰ μὲ κλέψουν, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ δείξω. Φαίνεται ἀκόμη τὸ σχίσμα ποῦ ἔκαμες... Ναι, ἐσύ... ἡ κλοπὴ ἔγεινε μόλις πρὸ ὀλίγων ὥρων, καὶ αὐτὸ ποῦ μοῦ ἔκλειψαν εὐρίσκειται εἰς τὰ χέρια σου. Αὐτὸ εἶνε πρᾶγμα φανερόν, μοῦ φαίνεται... ἀπορῶ μὲ τὴν ἀνιδείαν σου, καὶ θὰ ἐτελείωνα γρηγορώτερα τὴν κωμῆδιαν, τὴν ὁποίαν πρὸ εἰκοσι λεπτῶν παίζεις ἐδῶ μέσα, ἂν δὲν ἤθελα ν' ἀπκλλάξω ἀπὸ δυσαρέστους σκηναὶς τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποινίδα Λεκόντ.

— Ἄ! ἂν αὐτὸ ἔμποροῦσα νὰ τὸ κάμω ἐγὼ μονάχος, ὅλα θὰ ἐτελείωνα μὲ τὸ καλόν, εἶπεν ὁ ἔπηλος μετὰ μεγίστης πραότητος. Σέβομαι τὴν κυρίαν καὶ δὲν μοῦ ἀρέσουν ἡ φωναίς, καὶ τοῦ λόγου σας, ἀγαπητέ μου κύριε, θυμῶνεται πολὺ.

— Ἀρκεῖ! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας, ἔξαλλος καταστάς ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ὁ

ἄγνωστος προσεφέρετο. Δός μοι τὸ χαρτοφυλάκιον ἢ κράτησέ το, ὀλίγον μὲ μέλλει, ἀλλὰ φύγε. Προτιμῶ νὰ σοὶ ἀφήσω τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἔκλειψες, παρὰ νὰ εὐρεθῶ ἀνακατευμένος εἰς ὑποθέσεις κλοπῆς, νομίζω ὅτι τώρα δὲν θὰ ἔχῃς πλέον λόγον νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὁ παρεισάκτος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' οὐδ' ἔδειξεν ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ ἐξέλθῃ. Ἀποῦ ἐφύλαξε τὸ χαρτοφυλάκιον, ἐκόμβωσεν ἐπὶ τοῦ πολυτίμου τούτου ἀντικειμένου τὴν μακρὰν ρεδιγκόταν του, καὶ ἔστρεψε τὸν πῖλόν του μετ' ἀμνηχανίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν αὐθάδειαν, ἥς ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἶχε δώσει τοσαῦτα δείγματα.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία Λεκόντ, τρέμουσα εἰσέτι ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς σκηναῖς ταύτης, ἐπανήρχετο μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς ἑαυτήν, καὶ ἐπέθετο σχεδὸν ὅτι ἡ στάσις τοῦ ἄγνωστου, δὲν ἦτο στάσις ἀχρείου ὅστις εἶχε πλανηθῇ.

Ἡ Θηρεσία, καταπεπονημένη, ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπανελάμβανε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Εἶχε πλησίον εἰς τὴν καρδίαν του τὴν φωτογραφίαν τῆς γυναικὸς αὐτῆς, λοιπὸν τὴν ἠγάπα!

— Λοιπὸν! Τί περιμένεις ἀκόμη διὰ νὰ μὰς ἀπαλλάξῃς τῆς παρουσίας σου; ἐπανέλαβεν ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ δι' ὕφους ἀπειλητικοῦ.

— Θὰ σὰς τὸ εἰπῶ, κύριέ μου, εἶπεν ὁ ἄγνωστος. Κατὰ πρῶτον, πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι δὲν ἔχω κανένα βᾶρος εἰς τὴν συνειδησίμ μου. Πιστεύω ὅτι σὰς ἔκλειψαν τὸ πορτοφόλι, καὶ ὅτι πρέπει ὁ κλέπτης νὰ τὸ ἔχασε βέβαια, διότι ἐγὼ τὸ εὐρήκα.

— Ἐὰν ὁ κύριος σοὶ τὸ εἶχε κλέψει, δὲν θὰ σοὶ τὸ ἐπέστρεψε, παρετήρησε τῷ κυρίῳ Λεκόντ ἡ χήρα, ἥτις ἐπεθύμει μόνον νὰ συμβιβάσῃ τὴν ὑπόθεσιν.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν εὐγενῶς ὁ ἔπηλος, ἐκάματε καλὴν σκέψιν καὶ πιστεύω πῶς αὐτὸ θὰ εἶνε ἀρετὸ διὰ τὸν κύριον. Θὰ καταλάβῃ ὅτι ἂν δὲν τοῦ ἐπιστρέψω τὸ πορτοφόλι, τὸ κάμνω διὰ νὰ μὴ μὲ καταδιώξουν πῶς δὲν ἔδωσα εἰς τὸν ἀστυνόμον ἕνα πορτοφόλι ποῦ εἶχε μέσα καὶ τὴν φωτογραφίαν τῆς σκοτωμένης γυναίκας. Συλλογισθῆτε λοιπὸν ἡ ἀστυνομία ποῦ ζητᾷ τώρα καὶ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ δὲν εὐρίσκει τίποτε... αὐτὸ θὰ τὴν βοηθήσῃ, βέβαια... Κάθε ἡμέραν ἀγοράζω τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα»... μὲ πέντε λεπτὰ... αὐτὸ τὸ ἔξοδο ἔμπορῶ νὰ τὸ κάμω... εἰς τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν ἐδιάβασα, σήμερα μάλιστα, πῶς τὸ χρέος τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου εἶνε νὰ φωτίζῃ τὴν δικαιοσύνη... καὶ μὰ τὴν πίστι μου, καμαρώνω πῶς εἶμαι καλὸς πολίτης.

— Τότε, ἠρώτησε δι' ἠλλοιωμένης φωνῆς ὁ κύριος δὲ Γεντιλῆ, εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ ὑπάγῃς...

— Εἰς τὸν ἀστυνόμον; ναι, μὰ τὴν πίστι μου, καὶ τώρα ἀμέσως... Ἐπρεπε μάλιστα ν' ἀρχίσω ἀπὸ αὐτόν, ἂν ἔβλεπα τὴν φωτογραφίαν πρὶν ἔλθω ἐδῶ, ἀλλὰ

στην ἀρχὴ δὲν εἶδα παρὰ τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὸ χαρτί μὲ τὸ ὄνομά σας. Ὡ! μὴ φοβάσαι, προσέθηκεν ὁ ἀγνωστος παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν μνηστῆρα τῆς Θηρεσίας, θὰ σὰς δώσουν πίσω τὸ πορτοφόλι καὶ τὰ χαρτονομίσματα, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι διὰ τὰ τὰ λάβετε γρηγορώτερα, θὰ κάμετε καλὰ νὰ ἔλθετε μαζί μου.

[Ἔπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Ἰσπανικὸν Διήγημα.

[Συνέχεια].

— Ὁ γιατρός! ὁ γιατρός, γιὰ ὄνομα Θεοῦ. Ποῦ εἶνε ὁ Οὐραμπιέτα; ποῦ εἶνε; Καὶ ἐζητοῦσε παντοῦ τὸ γιατρό καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνησυχοῦσαν. Ὁ Ζουκαράγας μὲ τὸ χαμογέλοιό του ἔλεγε: «Ἄς περιμένουμε. Ὁ Οὐραμπιέτα θάποκοιμήθηκε. Εἶχε τόση δουλειὰ ἀπόψε.»

Ἐξαφνα τρέχει ἓνας λοχίας στοὺς ἀξιωματικούς μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ ὠχρός. Μέσα εἰς τοὺς νεκροὺς εὐρήκων καὶ τὸν Οὐραμπιέτα ποῦ τὸν ἐκτύπησε μιὰ σφαῖρα, τὴν ὥρα ποῦ ἐπεριποιοῦνταν ἓνα πληγωμένο. Αὐταῖς ἢ σφαῖραις σκοτώνουν καὶ ἐκείνους ποῦ γιατροῦν καὶ κείνους ποῦ σκοπεύουν.

Οἱ καρλισταὶ ὅλοι ἔμειναν χωρὶς μιλιὰ. Ἡ πληγὴ τοῦ Ζουκαράγα μ'ποροῦσε νὰνε καὶ ἐπικίνδυνος. Καὶ πούθεν γιὰ τὸν νὰ τὴν περιποιηθῆ. Νὰ προσκαλέσων ἀπὸ τὸν ἄλλον στρατὸν τοῦ Γκάρνηντω ἦτον ἐπικίνδυνος. Καὶ ὁ Ζουκαράγα ἔχανε πολὺ αἷμα. Ἐνας ἀξιωματικὸς τότε ἐπροχώρησε εἰς τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἐφώναξε:

— Εἶνε κανεὶς γιατρός ἀπὸ σὰς;

Οἱ στρατιῶται τοῦ Γκάρνηντω ἐκυτάχθησαν. Ὁχι, δὲν ἦταν κανεὶς γιατρός, ὅλοι στρατιῶται.

— Κανεὶς δὲν μ'πορεῖ νὰ δέσῃ μιὰ πληγὴ;

— Ναι, ἐγώ, ἀπεκρίθη τότε ἓνας ἀνθρωπος.

— Προχώρησε.

Ὁ ἀνθρωπος ἐβγήκε ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους. Ἐπροχώρησε μὲ τὴν κεφαλὴ ψηλά. Ἦτο ὁ Ἀρακὴλ.

— Δὲν εἶσαι στρατιῶτης; εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Ὁχι.

— Πῶς βρῖσκεισαι αὐτοῦ;

— Γιατὶ μ' ἔπιασαν. Ἐγὼ δὲν πολεμῶ. Ἐπήγαινα εἰς τὸ Μπιλμπάο νὰ δῶ τοὺς συγγενεῖς μου, καὶ ἡ μάχη μ' ἐμπόδισε νὰ προχωρήσω.

— Καὶ ξέρεις τίποτε ἀπὸ γιατρικά;

— Ὁχι, ἀλλὰ ξέρω καὶ γιατροῦω πληγαῖς. Κάνω κάποτε τὸν ταυρομάχο.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφερε τὸν Ἀρακὴλ

ἔμπροστὰ εἰς τὸν Ζουκαράγα καὶ αὐτὸς ἐσήκωσε τὰ μάτια του, τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του, καὶ τὸν κύτταξε καλὰ. Ὁ καρλιστὴς ἀρχηγὸς ἐζητοῦσε ἐξηγήσεις.

Ὁ Ἀρακὴλ εἶπε πάλι τὰ ἴδια.

— Εἶσαι ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπο. Γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι μὲ τὸν ἀληθινὸ βασιλέα; ἠρώτησεν ὁ Ζουκαράγας.

— Γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι μὲ κανένα.

Οἱ καρλισταὶ ἀξιωματικοὶ τὸν ἐκύτταξαν μὲ ἀμφιβολία καὶ ἡ ἀπόκρισις του τοὺς ἔκαμε νὰ ψιθυρίζουν μεταξύ τους. Ὁ Ζουκαράγας τότε:

— Καθένας εἶν' ἐλεύθερος, εἶπε.

Ἐπειτα δὲ ἐνῶ τὸν ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ εἰς τὰ μάτια,

— Ἐέρεις εἶπες νὰ γιατροῦης πληγαῖς; τὸν ἠρώτησε. Ἄπορεῖς μοναχὰ νὰ μοῦ ἐλαττώσης τοὺς πόρους; Ὑποφέρω πολὺ.

Τοῦ ἔδειχνε τὸ πόδι γυμνὸ, κατακοκκινισμένον ἀπὸ τὸ αἷμα μὲ ἀνασηκωμένο πανταλόνι.

Ὁ Ἀρακὴλ ἔβγαλε ἀμέσως τὸ σακάκι του, ἐξέσχισε τὸ ἀριστερὸ μανίκι ἀπὸ τὸ ποκάμισό του καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανὶ ἐπάνω ἔχουσε σιγὰ-σιγὰ, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν μερικαῖς σταλαγματιαὶς ἀπὸ τὸ ὑγρὸ ἐκεῖνο ποῦ ἐφύλαττε εἰς τὸ δακτυλίδι του.

Ἐπειτα ὠχρὸς ἐπλησίαζε εἰς τὸν Ζουκαράγα.

Τὸ χέρι τοῦ Ἀρακὴλ δὲν ἔτρεμε, ἐνῶ ἐκρατοῦσε τὸ πανὶ ποῦ ἐφαίνονταν ἀπάνω μιὰ κίτρινη βούλα. Κι' ἐκεῖ ποῦ πῆγε νὰ γονατίσῃ μ'πρὸς τὸν Ζουκαράγα γιὰ νὰ τὸ δέσῃ, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς εἶπε εἰς τὸν καρλιστὴν ἀρχηγό:

— Μὰ δὲν τὸν ξέρομε αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον.

Καὶ ἐκεῖνος γελαστὸς ἀπήντησε:

— Ἀλήθεια. Μὰ ποτὲ δὲν ξέρει κανεὶς οὔτε τὸν γιατρό, οὔτε τὸν παπᾶ.

Καὶ ἐξάπλωσε τὸ πληγωμένο πόδι του εἰς τὸν Ἀρακὴλ.

— Καὶ αὐτὴ ἡ κίτρινη βούλα; ἠρώτησεν ἓνας λοχαγός.

— Εἶνε γιατρικὸ δ'ικό μου γιὰ τῆς πληγαῖς, εἶπεν ὁ Ζουάν.

— Καλὰ.

Καὶ ὁ Ζουκαράγας τὸν ἀκολουθοῦσε καλὰ-καλὰ μὲ τὰ μαῦρά του μεγάλα μάτια καὶ ἄμα τοῦ ἔβαλε εἰς τὴν πληγὴν ἐπάνω τὸ πανί:

— Ἄ! τώρα εἶμαι καλλίτερα, εἶπε, καὶ σὺ μ'πορεῖς νὰ πηγαίνης. Εἰς' ἐλεύθερος.

— Μὰ... στρατηγέ... εἶπεν ἓνας ἀξιωματικὸς.

Ὁ Ζουκαράγας ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν.

— Νὰ μὴν τοῦ κάνω καὶ γὼ ἓνα καλό, ἀφοῦ ἐκεῖνος μὲ ἰατροῦει.

Ἐπειτα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Ἀρακὴλ:

— Θέλεις τίποτ' ἄλλο;

— Ὁχι, τίποτε.

Ὁ Ζουκαράγας ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του μίαν μικρὰ σιγαροθήκη καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀρακὴλ.

— Γιατὶ νὰ μὲ θυμάσαι.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Ζουάν.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Ζουκαράγας καὶ ἐχαμογέλασε, φοβοῦμαι πολὺ μήπως δὲν ἀγαπᾶς καθόλου τοὺς καρλιστάς. Δὲν θέλεις τίποτε ἀπὸ μένα;

— Πέρνω ἓνα σιγάρο.

Ὁ Ἀρακὴλ ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν σιγαροθήκην ἓνα σιγάρο καὶ τὸ ἐκύτταξε καλὰ καλὰ καὶ τὸ ἔστρεψε εἰς τὰ δάκτυλά του πρὶν νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν τσέπη, ὅταν ὁ Ζουκαράγας τὸν ἠρώτησε:

— Καὶ τ' ὄνομά σου;

— Ζουάν Ἀρακὴλ.

— Καλὰ λοιπόν, Ἀρακὴλ, πήγαινε εἰς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ περίμενε νὰ πάρωμε τὸ Μπιλμπάο γιὰ νὰ δῆς καὶ σὺ τοὺς συγγενεῖς σου. Δὲν θ' ἀργήσωμε. Δὸς μου τὸ χέρι σου.

Ὁ Ἀρακὴλ ὠχρὸς ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ πληγωμένου, ἐφόρεσε τὸ σακάκι του καὶ ἀφοῦ ἐχαίρετισε τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἔφυγε σιγὰ-σιγὰ, ἐνῶ ἀπὸ πίσω τὸν ἀκολουθοῦσε τὸ μάτι τοῦ καρλιστοῦ ἦρωος.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ γέρον Γκάρνηντων εἶδε τοὺς στρατιώτας του νὰ τοῦ φέρουν εἰς τὰς σκηνάς του τὸν ἴδιο νέο ποῦ τοῦ εἶχε ὀμιλήσει πρὸ ἕξ ἡμερῶν εἰς τὸ Ἀγιουνταμιέντο.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο θυμωμένος ἀπὸ τὴν τελευταία καταστροφὴ καὶ ἐφοβέριζε πῶς θὰ σκοτωθῆ.

Τὸν Ἀρακὴλ τὸν ἐδέχθηκε ἄν σκυλί.

— Τί θέλεις σὺ ἐδῶ; Ποιὸς μοῦ λέγει πῶς δὲν τοὺς εἰδοποίησες ἐκείνους τοὺς καρλιστάς;

— Τί θέλω, στρατηγέ; Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω... νὰ μιλήσω μοναχὰ εἰς σέ.

Καὶ τὰ ἔλεγε μὲ τόσην ἀπόφασιν, ὥστε ὁ γέρον Γκάρνηντω ἐκατάλαβε ὅτι κατὶ ἔτρεχε καὶ ἔκαμε νόημα εἰς τοὺς ἀξιωματικούς νὰ ἔβγουν ἔξω.

— Λοιπὸν τί τρέχει; τὸν ἠρώτησεν, ἀφοῦ ἔμειναν μόνοι.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

Αἰσωπος

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ANNINOU

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα, διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.

Ἄπλων μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσᾶ.